

בית שמאי פרק רביעי זבחים מד.

מסורת הש"ס

[illegible]

שינוי נוסחאות

11 ואם לא נאמרו הייתי אומר כ' ל"ב
 קלות נמי במיתה: ואי באכילת מעשר
 הייתי אומר על טומאת שרץ בלאו
 נאמרו וטומאת מת חמורות ונאמר הכו
 במעשר ואם לא נאמרו 12 קלות
 הייתי אומר על החמורות במיתה הא
 בטומאת שרץ הוא 13 דאכילת 14 15
 ודיו לכאן מן דין לטוים כנדון. ולא
 אמינא דהא מיתה אלא לאו: וכן
 קאמר אילו נאמר טומאת שרץ ונאמר
 מעשר. בלאו כדאיתא ותרומה הייתי
 כדאיתא 16 נאמר טומאת מת הייתי
 אומר קלות על הקלות בלאו
 בטומאת 17 קלה דשרץ על אכילת
 קלות כגון מעשר יהא בלאו כדאיתא
 וקלות על החמורות במיתה וטומאת
 שרץ על אכילות החמורות כגון תרומה
 במיתה כדאיתא ותמה הוה ממרין
 דמה שרץ קלות על החמורות במיתה
 אף חמורות 18 על קלות נמי במיתה
 דמה לי טומאת חמורה ואכילה קלה
 דמה לי אכילת חמורה וטומאת קלה
 (וטומאת המת על אכילת מעשר
 תהא במיתה) לכן נאמרו חמורות
 טומאת המת על אכילת מעשר שלא
 תהא נאמרה ופירש דה לאו ולא
 במיתה לומר לך שהיא באחורא:
 או אינו מביא כו'. רישא דכרייתא
 כתיב 19 לענין פירוש קמי יכול לא יהא
 חייב אלא על השלמתו בלבד ת"ל לענין
 פירושא וינור הקדשי וקמין יליף נותר
 חילול חילול מטומאה פירוש עון
 מנותר: או אינו. מרבה אלא כינא
 בשלמים שהרי כלל ויפרט 20 אמור
 כאלו דחפפרש לענין וינור הא הפרט
 מפורש באכילתו לשני וימס כו': מ"ל
 מעשר. ריבויא הוא דכתיב גבי פיגול
 (ויקרא 2) מעשר זבח השלמים ועלה
 קאי והנפש האוכלת ממנו עונה תשא:
 עז שמי תרבה. כלומר אפי' שמי
 מרבה ארבע עמסה אף לוג שמן של
 מזורע אם פיגול דרס האשם נתפגל
 הלו: תלמוד לומר. לענין טומאה
 אשר הם מקדשים עין וינור כתיב:
 ואפי' נותר חילול חילול מטומאה. מה
 טומאה הכל בכלל אף נותר הכל בכלל
 נותר כתיב כי את קודש ה' חילל
 (ויקרא יט) ובטומאה כתיב וינור ולא
 יחללו (שם 21) וכדא' אפי' פיגול עון
 עון מנותר: אף כל שיש לו מסיפין
 או לאדם או למזבח. ועולה יפא
 מאימורי שלמים 22 וכן אימורי כל
 הקדשים 23 ובשר כל הקדשים האוכלין
 יפיו מעשר שלמים שאין לו מסיפין
 אלא לאדם והייבין עליו: כינא
 בשלמים מאי ינור. דקמין לעיל או
 אינו מביא כו' 24 אלא 25 כינא: האכל.
 כל מעשר שלמים פרט עמסא חזר
 וכלל: הני שרי כללי דסמיכי נינהו.
 שלא נכתב הפרט אלא בסוף: הטל
 פרט בניינים. הכתוב 26 אחריכא
 תכל בניינים ודוגם כו' האכל א' לאו
 דכרי תתקנא מעשר: 27 תחילה יהא

דייטן ליה צומה הפרט מפורש כו':
להביאו מכאן ועד עשרה ימים דלקתם
שערי היום וכלבין דלוקתם בשעתה
לחאר זמן און דס הוצא ממלך ואפי' **ב**
עלמם שמה שמה ממנו שבע האות **ב**
ליה לקמן [ע"ב] עם שאר קדשי קדשים
שמוקד דס האשם יס מעילה בשמן
מדיבן אוד שיתן ממנו: ואל מועל
רבי יוחנן מועלין בו עד שיתן
ושיתן. אפליין נמו ממנוט גבוה

הבא דליכא למיפרכ דיו דהא
קאמר דאס לא נאמרו חמורות
על טומאת מת במיתה לכך
לאו דלא תימא בהו מיתה (א)

אם לא נאמרו חמורות הייתי אומר על החמורות במיתה הא מטומאת שרץ קאתיא ודיו לכא מן הדין להיות כנדון אמר ועירי קלות מטומאת שרץ חמורות מטומאת מת והכי קאמר אילו נאמר מטומאת שרץ ונאמר מעשר תרומה ולא נאמרה מטומאת מת הייתי אומר [קלות] על הקלות בלאו ^א ועל החמורות במיתה ומדקלות על החמורות במיתה חמורות ^ב נמי על הקלות במיתה לכך נאמרו חמורות: כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול: ^ג תנו רבנן או אינו מביא אלא כיצא בשלמים מה שלמים מיוחדים נאכלין לשני ימים ולילה אחד אף כל נאכל לשני ימים ולילה אחד נאכל ליום ולילה מנין תלמוד לומר ימנשר כל ששירין ^ד נאכלין עולה שאין שירה נאכלין מנין תלמוד לומר יזבח מנין לרבות העופות והמנחות עד שאני מרבה לוג שמן של מצורע תלמוד לומר אשר ^ה הם מקדישים לי * ואתי נותר חילול חילול מטומאה ואתי פיגול עון עון מנותר ומאחר שסופו לרבות כל דבר למה נאמר שלמים מעתה לומר לך מה שלמים מיוחדים שיש להן מתירין בין לאדם בין למזבח ^ו אף כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליהן משום פיגול: ^ז העולה דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים עולת העוף דמה מתיר את בשרה למזבח חטאת העוף דמה מתיר את בשרה לכהנים פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים דמם מתיר את אימוריהן לקרב: ומציא אני את הקומץ ואת הלבונה והקמרת ומנחת ^ח כהנים

ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים והדם ר"ש
 בו על מזבח החיצון וחיבין עליו אף כל שיש
 משום פיגול יצאו פרים הנשרפים ושעירים הנז
 החיצון כשלמים אין חיבין עליו משום פיגול
 ניהו בכור דנאכל לשני ימים ולילה אחד בכ
 למיפרך מה לשלמים שהן ^א מעונין סמיכה ו
 ימאם האכל יאכל הני תרי כללי דסמיכי אהד
 במערכת כל מקום שאתה מוצא שני כללות
 ביניהם ודונם בכלל ופרט: עוד שאני מוכר
 רבי מאיר היא דתניא ^ב ^א לוג שמן של מצורע
 רבי מאיר אימא סיפא ומוציא אני מנחת נסכ
 נסכי בהמה חיבין עליהן משום פיגול מפ
 דברי רבי מאיר אמרו לו והלא ^א אדם מביא
 עד עשרה ימים אמר להן אף אני לא אמר
 רב יוסף הא מני רבי היא דאמר לוג שמן
 ומדמתותיו שרו ליה מתנותיו מפגלי ליה דתני
 בו עד שזרוק הדם נזרק הדם לא נתני עד
 עד שיתן מתנותיו ושיון ^א שאסור באכילה עד
 אמרוה קמיה דרבי ירמיה אמר ^א גברא רבא

תיבין עליו משום פיגול. אם בא עם האשם ופיגול באשם
 אית ליה לרבי מאיר דכי הביאו עם האשם דם האשם הו
 דלקמן [ע"כ:] אמר רב יוסף ^{כא} רבי היא כ"ו. וסבר ל
 ה הביאו עמו ולו שמן נמי הא דקטני ^{כא} פיגול לא
 פשים ה מפגלין אומר אם הוה לש מנת לחול שירי חק
 ודמשתעין ליה לרבי דאמר לוג שמן של מזורע משנו
 עד שיתן שבע האותם של זכרי גבוה הלכך מתמטיו מפ
 ין. דקסבר דהאשם משמירי לכהנים וכל שיש בו שעה ז'
 שבע האותם של גבוה אכל מתן בצוותה ללאו ז'
 אסור הוא ^{כז} מדרבנן עד שיאו ^{כח} שמו ממו בצוותה

מן כסוף דס חטאת (דף נח.) דרשין
מה שלמים מפגלין כו' וגראה דהא
אי אית ליה לא היה צריך לכל הכ
הילול ששומאה ואתי פנינא עין עין
שנותה. מכאן הוה מצי למידק ^ל
לקמן (דף נ:) דדבר הלמד בגזירה שוה
חזר ומלמד בגזירה שוה:

כְּיוֹצֵא בשלמים מאי ניהו כבוד.
משמע דכבוד דמי לאלמים
טפי משאר קדשים ונצלמא אינו כן
לדאמר (מנחות דף כז:) מה שלמים
בזבין בנדר ונקבה אף כל כל בנדר
ונקבה (א): **מלא** מאם האבא יאבא.
דאמר ללחמינן לעיל בנזק פרק
ה' (דף כח:) בשמי אילולי הכבוד מנדר
דמיתא משמע מינה מדלג מאבי האכל
האכל או יאכל יאכל כדאמר בריש
הקטיוקן דבה (מנחות דף יז:) ומיבו רבי
דאמר דמקוי ליה דהם בדרשא
אחרינא נפקא ליה הך דרשא מקרא
אחרינא וכרבא (א) דמפיש לעיל בנזק
פרק שני (דף כח:) ונלווה מקרא
(אחרינא) [אחרינא] ודרש מנשר
דמי שמינא עילא שמינא מנשר

[illegible]

ד מה שלמים מיוחדין שיש
על מזבח החיצון חייבין עליו
יפים הואיל שאין ^ל על מזבח
מר [מר] כיוצא בשלמים מאי
י אתי אי כמה מצינו איכא
כים ותנופת חזה ושוק אלא
נינהו אמר רבא ^א ^ב כראמרי
מזמרכיהו זה לזה הטל פרט
ג שמן של מצורע: האי מאי
חייבין עליו משום פיגול דבר
והדם אתאן לרבנן ^ד דתניא
שרם הובח מתירן ליקרב
ת זבחי היום ^ה וגוססין מיכן
אלא בבאין עם הובח אמר
ל מצורע מתנותיו שרו ליה
ג שמן של מצורע מועלין
ל מועלין רבי אומר מועלין
זיתן מתן שבע ומתן בהנות
ב יוסף לימא כי הא מילתא

אף על גב שאם יד היה רואה יכול
התמזרו לתת כבודו ושירו לאמיה
כדכבד דהואיל ואפשר להביא נסמים
יהא דם האשם מסגלו אלא נחמנו
והוא וזה נאכל ליום ולילה כדמצינן
שרו ליו. לכהנים דלמחר אף על פי
ליה שכן תמזירן [א]: ולא נהנין.
לכהנים אין כי מעילה [אמירה] :
גובה הוא ודאי לא פליג רבי:
אמרו. רבנו וזה לא דרש יוסף:

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ" סרק ה מהלכות
מחוסר כפרה הלכה ד'
ל' ב מ" ס"ג מהלכות
מעילה הלכה י'
ל"ח ג מ" ס"ד מהל' מחוסר
כפרה הלכה ג'

תורה אור השלם

1. ואם האכל יאכל מבשר
ונח שלמיו ביום השלישי לא
יבזה המקריב אתו לא יחשב
לו פגול יהיה ותקמש האכלת
ממנו עונה תשא:

ויקרא ו, יח

2. דבר אל אחרי אל בני
הנזיר מקדשי בני ישראל ולא
יחללו את שם קדשי אשר הם
מקדשים לי אני יודע:

ויקרא כב, ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולי נאכלת וכו' דלא תימא כדו מיהא אף כמעשה ואם לא נאמרו כלום הייתי:
(ב) ד"ה כיונא וכו' כיונא הקיד ואח"כ מ"ה הני מרי וכו' בסוף הקיד ואח"כ מ"ה הטל וכו' כיצוהם הקיד ואח"כ מ"ה האכל כלל וכו' וכלל הקיד ואח"כ מ"ה ויוזם כ"י הילכך:

מוסף דש"י

הַי חַר כְּלָל דְּסֻמְבִּי וְהִי
 יָד לְמַדְרֵם עֵינֵיהֶן לֹא וְפֻטְר
 וְכָל (פֻּטְר) הַטָּל (פֻּטְר)
 וְהֵם דְּרוֹתָם כְּלָל וְפֻטְר.
 כְּלָל וְכָל וְכָל וְכָל וְכָל
 כֵּן פֻּטְר (וְכָל) לֹא שֶׁן
 כֵּן מִצְוֵה חִיבִין עֵלִי
 מִשְׁוֹם וְכָל אֶם כִּי מִסְתֵּי
 לְחֶסֶד: שֶׁן הִזְבָּה וְכָל.
 כֵּן שֶׁן לִי מִתְחִיל וְכָל וְכָל
 כֵּן שֶׁן לֹא וְכָל שֶׁן לִי מִתְחִיל
 כֵּן שֶׁן עֲתֵדָה מִתְחִיל:
 וְכָל מִכָּן עֵלִי יִי.
 וְכָל מִתְחִיל: מִתְחִיל עֵלִי
 מִתְחִיל עֵלִי (מִתְחִיל) לְחֶסֶד
 מִתְחִיל עֵלִי: אִי אִי אִי
 מִתְחִיל עֵלִי שֶׁן עֵלִי
 מִתְחִיל עֵלִי לִי יִי
 מִתְחִיל עֵלִי כֵּן עֵלִי
 מִתְחִיל עֵלִי כֵּן עֵלִי

שיטה מקובצת

רש"י ד"ה רבי אומר מועלין עד
שיתן לו תשובה של נבזה
כ"כ גליון. ומערה לר"ד דכיון שנתנו
מחש' התשובה שכן לר"ד נבזה שוב
כ"כ שיתנו כ"כ אפי' שנתנו מחש' ממש
לנשיהם. ע"כ: תוד"ה ביצא ב"ר
ובקלא ארע בן. כ"כ וי"ל דהס' ארע
אמר לנו ארעל, להכי מרבינן
(הדמין) (הדמין) (הדמין) (הדמין) (הדמין)
(הדמין) (הדמין) (הדמין) (הדמין) (הדמין)